

empler paa Vanskeligheder ved Loven af 27. Oktober 1917 søger man netop at fjerne ved dette Lovforslag, for at det Resultat, som det ærede Medlem ønsker, kan blive opnaaet. Overhovedet er der ikke mellem nogen her i Rigsdagen Strid om Princippet. Det er jo fastslaaet i Betænkningen; at man slutter sig til Tanken i Ministeriets Forslag, nemlig at der skal være en passende Afstand mellem Understøttelsen og Arbejdslønnen, for at Arbejdsvilligheden kan opretholdes. Hele Spørgsmaalet er, hvorledes denne Tanke skal udtrykkes, og her har jeg kritiseret den Maade, hvorpaa den er udtrykt af det ærede Flertal. Jeg kunde for saa vidt godt have komplimeret Udvalgets Flertal. Jeg kunde have sagt, at dette var en meget sindrig Maade tilsyneladende at fastholde det af det andet Tings Mindretal opstillede Krav om $\frac{3}{4}$, men i Virkeligheden at fravige det. Det er en i Virkeligheden overmaade dygtig Maade at komme ud over en politisk Vanskelighed paa, men da denne sindrige Maade fører til store administrative Vanskeligheder og medfører et Arbejde, som ikke vil føre til noget Resultat, saa er det, jeg maa fraraade det. Selv i arbejdsløse Tider er man enig om, at det Arbejde, der skal gøres, skal være nyttigt. Man har sagt, at der ikke er nogen som helst Interesse i at sætte arbejdsløse til at grave Grøfter og kaste dem til igen — dette er nemlig ikke Arbejde, det er Motion —, og jeg kan sige de ærede Medlemmer, at Arbejdsløshedsinspektoratet behøver ikke, som i denne Paragraf, at blive opfordret til at grave Grøfter og derefter kaste dem til igen. Det er derfor, jeg betegnedes Forslaget som ufornuftigt, set fra Administrationens Side. Set i Forhold til, hvad man skulde komme bort fra, nemlig hvad der fra det ærede Mindretal i Folketinget var foreslaaet, saa kan jeg godt se, at dette Arbejde er et Udtryk for en høj Grad af Fornuft. Det ærede Medlem (Dalsgaard), som er Ordfører, har udtalt, at det er rigtigt, at det matematiske Forhold ikke skal opretholdes, og har defineret dette nøjagtigt, som det rettest bør forstaaes, men jeg vil dog tillade mig at sige, at ærede Medlemmer sikkert ikke vil kunne finde det ubegrundet, at jeg kritiserer denne Bestemmelse, naar det er min Opfattelse; at Resultatet af denne Lov, naar det en Gang skal offentliggøres, vil vise sig at være det, at tre Fjerdedels-Bestemmelsen ikke har kunnet opretholdes i saa godt som noget Tilfælde. Der vil være

visse Tilfælde, hvor der er stor Afstand mellem Lønnen og Arbejdsløshedsunderstøttelsen, over $\frac{1}{4}$, og der vil være Grænsetilfælde, hvor man nødvendigvis i Henhold til, hvad den ærede Ordfører har sagt, lader Understøttelsen blive staaende, skønt den er noget ud over de $\frac{3}{4}$. Men der vil være et overmaade stort Antal Tilfælde, hvor Understøttelsen skal ansættes ud fra det Princip, hvorom vi alle er enige, og hvor den efter det, som Flertallet altsaa her indskærper, ikke maa nedsættes til $\frac{3}{4}$. De Tilfælde, hvor Understøttelsen nedsættes til $\frac{3}{4}$, vil derfor af det samlede Antal Nedsættelser blive en ren Bagatel. Da jeg ikke har den Opgave at blande mig i de indre Forhold i et af Partierne, men derimod at varetage Administrationens Interesser i dette Spørgsmaal, maa jeg sige, at Paragraffen her vil volde Administrationen et unyttigt Arbejde. Men dertil vil jeg gerne endnu en Gang føje, at vi alle sammen er fuldkommen enige i Princippet. Fra alle Sider er det hævdet, at der skal være en passende Afstand. Fra alle Sider er man enig om, at det ved denne Understøttelseslov gælder om at vedligeholde Arbejdsvillien, men det er karakteristisk, at Flertallet selv er nødsaget til at gøre følgende Bemærkning: „I Tilfælde, hvor Arbejdsløshedsunderstøttelsen eller Arbejdsfortjenesten ikke er tilstrækkelig til at give vedkommende det fornødne til hans og Families Underhold, maa det manglende gives af Hjælpekassen.“ Dermed tilkendegiver det ærede Flertal jo, hvad det er for en abnorm Tid, vi er inde i, at Arbejdsfortjenesten lige saavel som Arbejdsløshedsunderstøttelsen kan tænkes at maatte suppleres af Hjælpekassen. Det er netop denne Omstændighed — at vi er inde i en saa abnorm Tid, at Flertallet maa skrive denne Bemærkning —, som bevirker, at en Brøkdelsbestemmelse, som i normale Tider kan følges og derfor er fornuftig, i de unormale Tider, hvor den ikke kan følges, bliver ufornuftig. Jeg har maattet sige min Mening om, hvordan denne Bestemmelse er, fordi det efter min Opfattelse vil vise sig, at saaledes som jeg har skildret, vil den komme til at virke, og fordi jeg ikke vil udsætte mig for det høje Tings Bebrejdelse for ikke at have sagt, hvorledes den kommer til at virke. Men efter at have sagt dette har jeg ogsaa tilkendegivet, at jeg ganske vil overlade til de høje Ting, hvorvidt de vil tage Lovforslaget med denne tvivlsomme Skønhedsplet. Den ærede Ord-